

Sygn. akt *X K 119/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2017 roku sprawy

J. Ł. (Ł.), syna W. i H. z domu O., urodzonego (...) w miejscowości T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 grudnia 2016 roku w miejscowości T. na drodze publicznej kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji nr KO.5430.2.178.2016.ML wydanej w dniu 12 maja 2016 roku przez Starostę G. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, tj. o czyn z art. 180a k.k.

orzekając na podstawie przepisów ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 roku i art. 4 § 1 k.k.

I. oskarżonego **J. Ł. (Ł.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 180a k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 59 k.k. odstępuje od wymierzenia mu kary,

II. na podstawie art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **J. Ł. (Ł.)** świadczenie pieniężne w wysokości 500, 00 złotych (pięćset złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **J. Ł. (Ł.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100, 00 złotych (sto złotych 00/100), w tym kwotę 30, 00 złotych (trzydzieści złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 119/17

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2016 roku Starosta G., na podstawie art. 103 ust. 1 pkt 1 lit c ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami orzekł o cofnięciu J. Ł. uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi w zakresie kategorii B prawo jazdy nr (...). Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Podstawą wydania owej decyzji było uzyskanie negatywnej oceny z egzaminu teoretycznego w zakresie prawa jazdy kategorii B. J. Ł. wiedział o wydaniu owej decyzji i w konsekwencji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii B.

dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.11-13, kopia decyzji k.5, pismo ze Starostwa Powiatowego k.4

W dniu 07 grudnia 2016 roku około godziny 09.00 J. Ł., mimo cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi w zakresie kategorii B, prowadził w miejscowości T. pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego VX Lupo o numerze rejestracyjnym (...).

dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.11-13, kopia decyzji k.5, pismo ze Starostwa Powiatowego k.4, notatka urzędowa k.1,

W dniu 16 stycznia 2017 roku J. Ł. powtórnie przystąpił do egzaminu państwowego sprawdzającego kwalifikację na prawo jazdy kategorii B, z którego uzyskał wynik pozytywny. W związku z tym 17 stycznia 2017 roku Starosta G. wydał decyzję nr KO.5430.2.23.2017.RT o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B.

dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.11-13, kopia decyzji k.47, pismo ze Starostwa Powiatowego k.46

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego J. Ł. oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. 11-13

J. Ł. ma wykształcenie średnie. Jest żonaty, nie ma dzieci. Jest rencistą. Posiada majątek w postaci pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k.15, dane o karalności k. 7, dane z wyjaśnień oskarżonego k. 11-12

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo, jak i wina J. Ł. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Za kluczowe dla sprawy uznano dokumenty dołączone do akt sprawy w postaci decyzji Starosty Powiatowego w P., zarówno o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi w zakresie kategorii B, jak i o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B. Stanowiły one bowiem dowód na utratę przez oskarżonego owych uprawnień oraz, w następstwie uzyskania pozytywnej oceny z egzaminu sprawdzającego, ich przywrócenia. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności owych decyzji, jak również innych dokumentów z akt sprawy w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych oraz notatki urzędowej. Brak bowiem innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

W świetle przedstawionej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd za całkowicie wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego, a które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej. Oskarżony przyznał się wówczas do stawianego mu zarzutu, w szczególności zaś potwierdził, iż zostały mu cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami oraz, że miał o tym wiedzę, lecz mimo tego kierował w dniu 07 grudnia 2016 roku pojazdem mechanicznym marki V. (...). Niewątpliwie owe depozycje oskarżonego znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, a które zostały ocenione wyżej. Z tego też względu należało uznać je za wiarygodne i przyjąć w całości za podstawę dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych. J. Ł. wskazał również na motywy swojego postępowania, co do których Sąd również nie znalazł podstawy dla ich zakwestionowania. Sąd jako podstawę dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych poczynił również te oświadczenia

oskarżonego, w których podał on, iż w dniu 17 stycznia 2017 roku, a zatem niespełna półtora miesiąca po dopuszczeniu się przez niego przypisanego mu występkę, przywrócono mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii B – również bowiem w tej części jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy.

W ocenie Sądu, mając na uwadze przedstawioną powyżej ocenę materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż J. Ł. dopuścił się zarzucanego mu i kwalifikowanego z art. 180a k.k. czynu.

Karze za wskazany występki podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W przedmiotowej sprawie oskarżony w dniu 07 grudnia 2016 roku w miejscowości T. na drodze między swoim miejscem zamieszkania a sklepem prowadził samochód osobowy marki V. (...) mimo tego, że miał wiedzę o cofnięciu mu uprawnień do prowadzenia pojazdów silnikowych w zakresie kategorii B. Owa decyzja została przy tym wydana przez uprawniony do tego organ, Starostę G., i oparta została o art. 103 ust. 1 pkt 1 lit c ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami. Stosownie do tego przepisu starosta wydaje decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w przypadku stwierdzenia utraty kwalifikacji, na podstawie wyniku egzaminu państwowego przeprowadzonego w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 w/w ustawy. Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oskarżony utracił uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi na skutek orzeczenia wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku wydanym w dniu 30 listopada 2010 roku w sprawie X K 358/10 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat za czyn z art. 178a § 2 k.k. Ów wyrok uległ obecnie zatarciu. Niewątpliwie jednak wobec oskarżonego zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 49 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy, co skutkowało przystąpieniem przez niego do egzaminu sprawdzającego, z którego uzyskał on wynik negatywny. To w konsekwencji doprowadziło do wydania przez Starostę G. decyzji o cofnięciu oskarżonemu z dniem 12 maja 2016 roku uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi w zakresie kategorii B. Oskarżony, jak sam przy tym przyznał, miał wiedzę o wydaniu wobec niego owego orzeczenia, a tym samym niewątpliwie rozpoczynając i kontynuując jazdę w dniu 7 grudnia 2016 roku chciał popełnić czyn zabroniony, o którym mowa w art. 180a k.k. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać zatem również można winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Analizując okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał nadto, iż w stosunku do J. Ł. spełnione zostały przesłanki z art. 59 k.k. zgodnie z którym jeśli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat albo karą łagodniejszego rodzaju i społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli orzeka jednocześnie środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, a cele kary zostaną w ten sposób spełnione. Czyn z art. 180a k.k. zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do 2 lat. Sąd doszedł również do przekonania, iż społeczna szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony nie jest znaczna. Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, Sąd zważył, iż przy jego ocenie przyjmuje się koncepcję przedmiotowo - podmiotową czynu. Od strony przedmiotowej wchodzić będą w grę takie elementy, jak rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, sposób działania sprawcy. Od strony podmiotowej z kolei należy uwzględnić takie elementy, jak umyślność bądź nieumyślność i różne jej odcienie: premedytacja bądź jej brak, dolus coloratus, dolus directus bądź eventualis, a ponadto pobudki, motywy i cele działania sprawcy (tak: A. Zoll - Materialne określenie przestępstwa, Prokuratura i Prawo 1997/2 str. 7 i n., R. Góral - Kodeks karny - praktyczny komentarz Warszawa 1998 r. str. 12 a także Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1998 r. V KKN 39197 opublikowany w Prok. i Pr. O. 1998/6/1). Nie mają natomiast wpływu na stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu takie okoliczności, jak dotychczasowe życie sprawcy (w tym karalność), jego właściwości i warunki osobiste, trudna sytuacja materialna i rodzinna itp. Chociaż okoliczności te sąd uwzględnia przy wymiarze kary i orzekaniu środków karnych oraz stosowaniu probacji, to jednak nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jak wskazał SA w Ł. w wyroku z dnia 28 stycznia 1998 r. (II AKa 245/99, Biul. Prok. Apel. 1999, nr 8), wszystkie z wymienionych w art. 115 § 2 kk okoliczności związane są z czynem, jego stroną

przedmiotową i podmiotową. Nie są to natomiast okoliczności dotyczące sprawcy (tak również wyrok SN z dnia 19 października 2004 r., III KKN 355/04, LEX nr 14299).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd oceniając społeczną szkodliwość czynu oskarżonego miał na uwadze przede wszystkim fakt, że działał on w sposób kompletnie nieprzemyślany i spontaniczny. Uwzględniając przy tym fakt, że już w dniu 16 stycznia 2017 roku oskarżony uzyskał pozytywny wynik z egzaminu sprawdzającego kwalifikacje do prowadzenia pojazdów, a następnie przywrócono mu uprawnienie do kierowania pojazdami w zakresie kategorii B, nie sposób uznać ażeby jego czyn stanowił rzeczywiste zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nadto, w ocenie Sądu konsekwencją dla oskarżonego będzie sam fakt prowadzenia postępowania karnego i jego skazania. Przez wzgląd na powyższe Sąd odstąpił od wymierzenia J. Ł. kary.

Jednocześnie, odstępując od wymierzenia oskarżonemu kary Sąd orzekł względem niego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 500 zł. W opinii Sądu celowym było nałożenie na oskarżonego tego środka karnego, tak by dodatkowo uzmysłowić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Sąd zważył również, że w przedmiotowej sprawie orzeczenie wydano zostało na mocy art. 4 § 1 k.k. w oparciu o treść ustawy – Kodeks karny, w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 roku. Począwszy bowiem od dnia 1 czerwca 2017 roku zmianie uległ art. 42 k.k., do którego dodano nowy § 1a stosownie do którego, sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone m.in. w art. 180a k.k. Uprzednio art. 42 § 1 k.k. wyłącznie umożliwiał orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Obecnie natomiast wydanie takiego orzeczenia wobec sprawcy czynu z art. 180a k.k. jest obligatoryjne. Niewątpliwie zatem uprzedni stan prawny, obowiązujący w dacie popełnienia czynu przez oskarżonego, był wobec niego względniejszy i, jako taki, znalazł zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu i na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 70 złotych tytułem wydatków oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. J. Ł. osiąga stały, choć niewielki miesięczny dochód, zatem w ocenie Sądu zobowiązanie go do poniesienia wskazanych, niewysokich kosztów nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego obciążenia.